

Abstrakt

Tato bakalářská práce zkoumá roli sebe-soucitu jako osobního zdroje v kontextu teorie pracovních nároků a zdrojů (JD-R). V práci je sebe-soucit konceptualizován jako osobní zdroj, který může modulovat vztah mezi pracovními nároky a psychickým zdravím zaměstnanců, a potenciálně vést k lepšímu pracovnímu výkonu a snížení rizika vyhoření. Empirická část práce využívá kvantitativní šetření, ve kterém je sebe-soucit měřen pomocí české verze škály Sussex-Oxfordské škály soucitu se sebou (SOCS-S-CZ). Šetření probíhalo na pracujících v nespécifikovaném pracovním odvětví se vzorkem čítajícím 152 respondentů. Výsledky naznačují, že vyšší míra sebe-soucitu souvisí s lepšími pracovními výsledky a vyšším psychickým zdravím, zejména v kontextu vyhoření. Závěry práce přispívají k hlubšímu pochopení dynamiky sebe-soucitu jako osobního zdroje ve vztahu k pracovním nárokům a poskytují praktické doporučení pro organizaci práce, zaměřené na rozvoj sebe-soucitu jakožto klíčového faktoru pro zlepšení pracovního prostředí a podporu zaměstnanců.

Klíčová slova: sebe-soucit; teorie pracovních nároků a zdrojů; pracovní výkon; psychické zdraví; pracovní angažovanost